Ч. 127. Четвер 20 (7) червня 1907. Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Справи парляментарні. — Хорватска обструкция в угорскім соймі. — Дальші події в Росиї.

Ситуация в парляменті доси ще не вияснена. Вибір президента посольскої палати прийде на дневний порядок аж на понеділковім засіданю по полудни. Вигляди дра Вайскірхнера за вчерашний день поправили ся длятого, що клерикальні Словінці заявили, що в тій справі підуть разом з християньско-суспільним сторонництвом. Супротив того християньско-суспільне сторонництво має для свого кандидата вже достаточне число голосів. Імовірно, що й клерикальні Чехи підуть разом з християньско-суспільним сторонництвом. То сторонництво при помочи ріжних посередників хоче притягнути социялістів, аби они не ставляли принципіяльного опору виборови дра Вайскірхнера. — Десятьох італіяньских послів, вибраних на консервативну проґраму, уконституовало ся вчера яко народний клюб італіяньский і вибрало предсідателем дра Кончі'ого. Клюб ухвалив розпочати переговори з італіяньскими послами инших сторонництв, т. є. лібералами і социялістами, в справі утвореня одного італіяньского клюбу, обіймаючого всіх італіяньских послів.

Мадярска коалиция показала ся рішучо неспосібною до управи. Провідники коалиції зробили ту похибку, що уважали послідну побіду при виборах за апробату своєї проґрами з р. 1848 через більшість населеня, тоді як то була лише реакция против адміністрацийних надужить кабінету бар. Феєрвария. Хто голосував на кандидатів партиї независимости в надії, що бодай тепер буде єї програма переведена, завів ся, і то сильно. Нині майже всі політики мадярскі переконались наглядно, що борба з короною у формі, яку їй надано, була хибна і сеї проби своєї сили угорский сойм не повинен був піднимати. Остаточним вислідом єї є дійдаюче упокорене тих, що розпочали тоту борбу. Мадяри стратили чотири літа спокою, котрі використувані розумно, могли принести далеко більші користи. Чотири літа велась борба, що вичерпувала сили народа, щоби вкінци показати перед сьвітом свою безсильність. З дня на день ростуть ряди невдоволених в краю і розлад в самім нутрі коалиції. Так прим. понад 50 послів підписало внесене, котре домагає ся радикальних реформ аґрарних, як прим. щоби ординатскі посілости обмежити найвисше на 1000 морґів, а решту розпарцелювати між беземельних селян. Инші домагають ся заложеня нових шкіл народних коштом двох міліонів корон, заведеня безплатної науки у всіх народних школах, звільненя малих господарств від довгів, установленя minimum доходу вільного від податку, а инші знов заведеня загального права голосованя. Всі внесеня стрічають великий опір правительства і оно попадає чим-раз глубше в клопіт і безвихідне положене. Показує ся, що рівнож і корона, як і часть послів і маси так мадярского як і немадярского народа, натискають на правительство, щоби перевело приняті на себе зобовязаня і щоби перевело виборчу реформу. Того домагають ся передовсім сторонництва радикальні і социяльно-демократичне; однак корона домагаючись сеї реформи, робить се в надії, що загальне право голосованя зломить перевагу мадярских шовіністів, котрі стремлять до цілковитого відірваня Угорщини від Австриї. Тимчасом теперішне правительство мадярске і єго сторонники старають ся реформу бодай відсунути на необмежений час. Однак доси опір правительства не осягнув бажаної цїли. Не помогли ріжні погрози, не помогло залишене більших торжеств з нагоди коронацийного ювилею; все, що осягнено, ограничає ся до того, що корона немов дала правительству час до намислу аж до осени. Мадярска коалиция своєю національною нетерпимостю і

---

1)

ХУНХУЗИ.

(З манджурских оповідань — І. Митропольского).

I.

До етапної стациї серед стрімких, порепаних гірских узбіч приїхав візком полковий лікар, що вибирав ся до відділу ґенерала Ренненкампфа, який стояв за нашим лівим крилом. Лікар був нервовий, 35 літний чоловік, з кінчастою бородою та очицями; він дотикав ся заєдно рукою того місця на грудех, де носив портфель, а відтак водив рукою по поясі, де в кишени висів револьвер. Лікар не вмів ним добре орудувати, часто забував навіть, як се убийче оруже ладувати, всеж таки маючи єго в кишени, чув ся безпечнійшим. Деколи приходило єму на гадку: що би так було, як би взяв револьвер і випалив до себе?

Візок заскрипів розпучливо передпотопними колесами, їдучи по піску та дрібнім каміню, яким було висипане подвіре етапної стациї, і оден вояк в брудній хіньскім плащи заніс подорожний клунок лікаря до „хати для офіцирів".

— Як ви убрані! — придивляв ся лікар воякови. — Ні то вояк, ні то баба... І се ми, велика Росия.

В тій хвили глянув на лавку вкриту бляшаною посудою, по якій бігали шваби, і єму зробилось неприємно, що буде мусів тут ночувати.

— Так, протест конечний, — подумав — протест конечний, ціла Росия мусить запротестувати... Бюрократична система мусить упасти — міркував лікар дальше, проганяючи хустинкою швабів. В тій хвили пригадав собі, що єго — не знати чому — перенесено з Ґунжуліну, де є зелізнича стация, на далекий, дикий Всхід, до якогось забутого шпиталю, пригадав собі, що вже давно не дістав з рідних сторін листу, і був певний, що тепер рітмайстер від жандармерії буває частійше у єго жінки, задля чого між ними вже двічи приходило до суперечки.

— Наставити самовар? — спитав салдат.

— Ну, так... очевидно, наставити — відповів лікар, сідаючи обережно на конець лавки. — До чорта, що за маса у вас швабів!

— То хіньскі шваби! — сказав салдат рівнодушно.

— Хіньскі! — сердив ся лікар. — Але лїнивство і нехарність російскі! Що робить ваш командант?

— Або я знаю, — відповів салдат — він в своїм мешканю.

— Вже я піду до него! — грозив лікар, не знаючи кому.

— Так, у него ще більше швабів, ваше високоблагородіє — усьміхав ся салдат. — Він бє їх пацкою від мух... Чи купити яєць? — спитав він непевно. — Хінці мають яйця, а на обід нема що у нас спускати ся...

— Купи! — сказав лікар.

Салдат відійшов. Лікар сїв на лавку. Під посудою уганяли шваби, під чорною повалою з ґоляну колисав ся на безнастаннім продуві якийсь кошик, повішений там Хінцями. Було понуро і тихо. — Страшно, — подумав лікар. — Так можна з глуздів зсунути ся. Коли все те скінчить ся? Яка пригноблююча мрака довкола! — І нагле єму здавало ся, що зі всіх кутів хати виступають мглисті сїрі тіни і тремтять у воздусї.

— Прожити ще таких три місяці, — міркував лікар дальше — а стану неврастеніком. За пів року збожеволію, а за семім місяци застрілю ся... Чоловік не може довго жити в цїлковитій непевности, у вічнім дожиданю якихсь укритих, незвістних, грозячих небезпек, в неспокою о свою родину...

— Ваше високоблагородіє! Командант просить вас до себе — сказав салдат, явившись в дверех. — Самовар і яйця я заніс до него.

Лікар підвів ся лїниво і пішов до команданта. Хата команданта була трохи менша ніж хата для офіцирів. Під стїною стояло військове ліжко з подушкою в брудній пішві та з грубим накривалом. Коло лавки стояв великий стіл, вкритий до половини паперами; на другій половині стояв зелений самовар, вигнутий в однім місци до середини, дальше хіньска миска з яйцями, пушка із сардинками і фляшка горівки. Командант і лікар представили ся взаїмно. Командант, чоловік з відзнаками рітмайстра на раменах брудної блюзи, мав набрякле лице алькоголіка і подобав на ремонтера з давних, добрих часів.

— Пияниця — рішив лікар про него.

— Ви сердитесь на швабів — сказав командант хрипким басовим голосом, коли лікар усїв до чаю. — Плюйте на те все, батюшка... Пусте... Я вже привик... У нас досить бруду і

брутальностию супротив послів других народів (пр. пригода Вайди) довела до того, що сими днями утратила одного із найкрасших союзників в борбі з давним правительством — а то Хорватів. Дійшло до того, що хорватскі посли подали руку другим немадярским послам — і ведуть вже від двох днів обструкцию в угорскім соймі.

До Берлина доносять з Петербурга, що дня 17 с. м. більша часть послів російскої Думи явила ся в канцеляриї державній, аби підняти диети і кошти подорожи. В посольских кругах говорять, що ні одно сторонництво не оголосить проклямациї або маніфесту до народа, натомість буде виготовлений і виданий спільними силами точний опис розвязаня Думи, а іменно справоздане з засідань послідних днів і справоздане з засідань комисиі, котра займала ся справою виданя в руки судів 55 социялістичних послів. — З Київа доносять, що в понеділок в касарни одного із стоячих там полків піхоти революционісти хотіли викликати бунт. Однако ті проби скінчили си на нічім. — Вчера, ві второк, вибухли розрухи серед саперів. Бунт видавав ся бути грізним. Войскові власти кинули на саперів войско инших полків. Окружено касарню і по короткій борбі ворохобників розоружено. Одного офіцира бунтівники убили. В місті панує спокій. — Після вістий, які надходять з ріжних сторін Росиї, всюди панує спокій. З Петербурга відійшли вже войска по більшій части назад до літних таборів, з чого здогадують ся, що правительство не побоює ся вже ніяких розрухів.

Заступники послів до ради державної з Галичини.

Подаємо отсе виказ заступників послів до ради державної з сільских округів в Галичині:

Округ 35. Яцент. Ржепецкий, міщанин з Хшанова (заступник посла Стогандля) і Войт. Малоха, селянин з Реґулиць (заступник посла о. Шпондера). — Окр. 36. Йос. Матусяк, селянин з Галцнова (заст. пос. Добії) і Мих. Марек, робітник з Лодиґович (заст. пос. о. Ганусяка). — Окр. 37. Мих. Басцік, учитель з Мислинич (заст. пос. Сьреднявского) і др. Ант. Банась, адюнкт суду з Кальвариї (заст. пос. Лущкевича). — Окр. 38. Едв. Крупка, купець з Сухої (Павлюшкевича) і др. Адам Добошиньский, адв. з Кракова (Фіяка). — Окр. 39. Кн. Пухер, війт з Охотниці (Птася) і Войт. Павликовский, селянин з Біл. Дунайця (о. Ржешудка). — Окр. 40. О. Стан. Заставняк з Добчиць (Буяка) і Ант. Татара, управ. школи в Кшишковичах (Вуйціка). — Окр. 41. Петро Яворский, машин. топник з Бохні (о. Стояловского) і М. Руднік, сел. з Буркова (Рібенбавера). — Окр. 42. Вінк. Вітас, сел. з Вершхославич (Ольшевского) і Людв. Тирка, сел. з Поремби радл. (о. Жиґуліньского). — Окр. 43. Ад. Крежель, сел. в Переритім борі (Сівулї) і Ян Бабич, сел. в Пащині (Станишевского). — Окр. 44. Др. Йос. Москва в Домброві (Бойка) і Йос. Міодоньский, секр. суду в Домброві (о. Копиціньского). — Окр. 45. Влад. Осовский, сел. з Вельовсї (заст. пос. Кремпи) і Ар. Костира, селянин з Лентовні (заст. посла Вйонцка). — Округ 46. Андр. Баран, селянин з Пшибишівки (Падуха) і Войт. Сікора війт з Нехожа (Шаєра). — Окр. 47 Март. Марціновский, сел. з Пшихойца (Яховича) і о. Влад. Тричиньский з Маркової (кн. Любомирского). — Окр. 48 Ян Целюх, сел. зі Струж вижн. (Цьонґла) і Йос. Кубіш, сел. з Личани (Поточка). — Окр. 49 Алекс. Мордавский, сел. з Шальової (Мадея) і Адам Карась, сел. з Секлівки (о. Менского). — Окр. 50 о. Ян Щербіньский з Волї зарж. (Стапіньского) і Тома Сьверад, сел. з Вояшівки (Гарнека). — Окр. 51 О. Роман Чайковский з Тарнави дол. (заступник посла Куриловича) і Адам Питель, проф. ґімназ. в Сяноці (Фідлера). — Окр. 52 Вол. Пруц, війт з Білої (Бомби) і Стан. Марін, війт з Березова (дра Бялого). — Окр. 53 др. Данило Стахура, адв. з Самбора (о. Онишкевича) і Стеф. Патер, сел. в Хлопах (Млечка). — Окр. 54 Григ. Сенькусь, сел. з Сушиці рикової (Вітика) і Юл. Ґіжовский, радник суду зі Львова (Зараньского). — Окр. 55 др. Михайло Коцюба, проф. учит. семин. зі Львова (Романчука) і др. Николай Лагодиньский, адв. в Делятині (дра Трильовского). — Окр. 56 Юра Соломійчук Юзинчук, сел. з Жабйого (дра Трильовского) і Павло Лаврук Семена, сел. з Іспаса о. Войнаровского). — Окр. 56 др. Стан. Дністряньский, проф. унів. зі Львова (дра Олесницкого) і др. Вол. Дудикевич, адв. з Коломиї (о. Давидяка). — Окр. 58 О. Іван Смольний з Пановець зелених (дра Окуневского) і Василь Стефаник, письменник зі Стецевої (дра Охримовича). — Окр. 59 Мартин Королюк з Чернієва (дра Бачиньского) і Стефан Танчаковский, нотар з Зол. Потока (дра Евг. Левицкого). — Окр. 60. Др. Волод. Загайкевич, адв. канд. зі Львова (Будзиновского) і Льонгин Цегельский, ред. зі Львова (Габля). — Окр. 61. Захар Скварко. урядн. банку з Мостиск (Цеглиньского) і о. др. Ян Лабуда, проф. богосл. в Перемишли (Чайковского). — Окр. 62. О. Іван Головка з Яжова нов. (дра Короля) і о. Іван Киприян з Немирова (дра Дністряньского). — Окр. 63. Влад. Дембский, радн. суду з Золочева (Обертиньского) і Гаврило Мулькевич, коваль з Кмінки струм (дра Глібовицкого). — Окр. 64. Др. Льонгин Озаркевич, адвокат в Городку (о. Фолиса) і Ант. Маслянка, війт в Зубри (Є. Е. Д. Абрагамовича). — Окр. 65. Теод. Процик, селянин в Присівцях (дра Маркова) і др. Мих. Олійник, лікар в Камінці (дра Петрушевича). — Окр. 66. О. Андр. Пеленьский з Княгинич (др. Конст. Левицкого) і Гр. Комаряньский, селянин з Курян (Том. Старуха). — Окр. 67. Март. Охап, селянин з Шівска (дра Козловского) і Йос. Янів, проф. ґімн. (дра Стахури). — Окр. 68. Як. Іванків, селянин з Куровець (Остапчука) і Фр. Соболяк, селянин з Максимівки (Заморского). — Окр. 69. О. Ів. Гордієвский (др. Колеси) і др. Бравн, адвокат в Копичинцях (Малера). — Окр. 70. О. Мих. Чачковский, парох в Товстім (Петрицкого) і Стан. Беньовский, упр. школи в Скалаті (Заґурского).

без них, і се наші шваби... Я полюбив навіть Хінців, бо і они мають швабів... Позволите чарку горівки?

Лікар не пив, але в нім прокинулась нагле якась розпучлива рішучість і він сказав:

— Дайте сюди.

Оба цокнули ся чарками. Гидка, вонюча горівка спалила лікареви горло.

— Сидиш тут сам одии як палець, — говорив командант дальше — а шваби бігають довкола, рухають тобі вусами, стрічають ся, бавлять ся... Для них се певно страшно. Зовсім так, як для нас... Чарочку горівки?

Лікар випив другу чарку. Горівка пішла єму до голови і єму здавало ся, що самовар разом з командантом схилили ся на бік.

— Страшно! — говорив командант дальше. — Не знаєш нічо. Пригноблююча мрака довкола. Ви знаєте, як се йде? Хтось то сказав... в ґрамофоні, чи де... до чорта, не пригадую собі? „Що принесе мені завтрішний день?“

— Ну, Пушкин! — пригадав собі лікар як в мраці.

— Так, Пушкин, все одно... І тоді лїпше пє ся... „Мінус“ рази „мінус“ є „плюс...“ Чарочку горівки?

Лікар пив, не числячи вже малих скляних чарок з зеленою течию і аналізував з цікавостию новий настрій, який его захоплював. — Я пяний — погадав собі. Але якийсь тупий, оловяний тягар давив тепер всі нервові осередки его тіла. Відтак усів він і командант на лавці коло розбурханого ліжка, обняли коліна руками і гляділи собі в лице. І між ними станула друга фляшка горівки.

— Чи я знаю, чи ми знаємо, що стало ся після погрому під Мукденом? Чи ми знаємо, що тепер діє ся в Росиї? І мене сюди кинули і тебе сюди кинули... І пустиня тут і нічого тут не знати... Довкола лиш хунхузи. Колись прийдуть і всіх поубивають. І ранених заберуть з собою в гори. Босих, повязаних шнуром в дірках від носа, і коні будуть підганяти... І ти будеш бичі і я буду бичі... А дома в тім часї будуть говорити: Коли скінчить ся війна, прийде тато...

— Так, так... — кивав головою лікар в німій розпуці.

— В горах будуть над нами знущати ся, по зьвірски знущати ся — говорив командант дальше. — Виріжуть нам язики, виколять очи, злупять шкіру і так напів живих будуть нас печи... О! они вміють мучити...

І оба здрігнули ся, коли війшов „ні то салдат ні то баба“, щоби засьвітити лямпу.

— Маю мало вояків, — говорив командант дальше — і живу та дихаю у фальшивій трівозі, яку в себе в мовляю. Я строгий, неначеб мав цілу дивизию. Караю всїх підозріних Хінців. Не лише я один. Приказую тіфанґуанови (так зовесь хіньский начальник місцевости), він мене боїть ся і его вояки відрубують голови. Тому тиждень я засудив чотирох. Придивіть ся завтра їх головам, они висять на дереві. Так, живу ще в тій пустини, бо зі мною живе тут страх... Але той страх живе також в мені... О, мені страшно, дуже страшно — додав він шиплячим голосом.

— Страшно! — повторив лікар. Єму здавало ся, що відрубані голови гойдають ся перед вікном. І він не знав, як послугач заніс его до офіцирскої хати і положив на лаву зі швабами.

II.

На другий день рано лікар збудив ся пізно, з болем головн. Як крізь мраку пригадував собі вчерашну пиятику з командантом, оповідання про хунхузів, засуди і відрубані голови. — Я вчера упив ся — подумав з відразою і рівночасно прокинуло ся в нім чувство туги за рідниною. Лежав тихо, дивив ся, як гойдав ся кошик під стелею і вічно зітхав: „Боже, Боже!“

— Напєте ся чаю? — спитав его салдат.

— Иди до чорта! — крикнув лікар сердито.

Однак салдат не пішов і зовсім не обидив ся. Привик очивидячки до такого поведеня і не робив собі з него нічого.

— Коли ваше високоблагородіє схотять ждати на команданта, — додав салдат — то він стане дуже пізно.

— Коли я поїду? — спитав лікар, схоплюючись.

— Або я знаю... Нема коний, вчера поїхали зі соломою, а до того вам треба супроводу.

— Супроводу? Тут небезпечно? — Рівночасно пригадав собі лікар хунхузів і его здавило гидке, осоружне чувство трівоги. „Протягнуть тобі шнур крізь дірки від носа і поженуть“ — подумав.

— Або я знаю — відповів салдат рівнодушно та спокійно. — Командант каже, що тут є хунхузи, а ми їздимо одинцем. Не було ще нічого, слава Богу. (Дальше буде).

Новинки.

Львів, дня 19-го червня 1907.

— Є. Вел. Цїсар уділив з своїх приватних фондів греко-кат. комітетови нарохіяльному в Глїбові, скалатского повіта, на докінчене будови церкви 800 К запомоги.

— Іменованя. Є. В. Цїсар іменував радників краевого суду: Володимира Аргасиньского у Львові і Жигм. Дворского в Чернівцях радниками висшого краевого суду у Львові, а радника краевого суду в Тернополи Йоахима Лисяка радником висшого краевого суду в Станиславові. — Є. В. Цїсар іменував на найблизшу сесию палати панів тайного радника кн. Альфреда Віндішґреца президентом, а тайних радників кн. Макс. Фірстенберґа і кн. Ал. Шенбурґ-Гартенштайна віцепрезидентами палати панів. — П. Намістник іменував радника Двора, дра Йос. Меруновича, предсїдателем jury природничо-лікарскої і гигіенічної вистави у Львові.

— Громадскі сиротиньскі ради. Минувшого року поручив висший краевий суд у Львові всім повітовим судам всхідної Галичини, щоби приступили до заснованя т. зв. громадских сиротиньских рад. Ті ради мали би бути помічним органом для судів в сповнюваню їх опікунчих обовязків по мисли цивільного закона. Сиротиньска рада мае доносити судови о кождім случаю, де потреба установити опікуна, вказуючи особи, котрі надають ся до повненя опікуючих обовязків, доглядати, чи опікуни сповняють совістно свої обовязки, головно в напрямі вихованя й образованя сиріт і доносити о всяких надужитях судови. Сиротиньску раду вибирає що року громадска рада а предсїдателем єї єсть начальник громади або его заступник. Членами ради з уряду суть місцевий парох і управитель школи. Сиротиньска рада вибирає з поміж себе одного т. зв. батька сиріт, котрий виконує всї зарядженя ради. До тепер мало де повибирано такі сиротиньскі ради і тому краєвий Видїл на жадане висшого краевого суду у Львові поручив всім повітовим видїлам, щоби в відповідний спосіб звернули увагу начальників громад на ту гуманїтарну институцию і заохочували їх горячо до співучасти в основуваню сиротиньских рад.

— Окружні лікарі. Мимо краевого закона з дня 5 жовтня 1906, котрим змінено деякі постанови краевого закона з дня 2-го лютого 1891 о службі здоровля в громадах і двірских обшарах, лучає ся, що деякі повітові видїли розписують конкурси і самі іменують окружних лікарів в дусї постанов давного закона. Тому краєвий Видїл звернув увагу повітових видїлів, що по мисли постанов § 8 закона з 5 жовтня 1906, окружних лікарів іменує краевий Видїл на підставі внесеня повітового видїлу. В § 7 застережено, що кандидати на окружних лікарів мають між иншим виказатись, що не переступили 40 року житя. Краєвий Видїл візвав всї повітові видїли, щоби розписуючи конкурси на окружних лікарів, строго придержували ся тих постанов закона і в приписанім реченци предкладали внесеня о іменованю і долучували поданя всїх кандидатів.

— Дрібні вісти. Мінїстерство заграничних справ остерігає перед еміграциею робітників і кольонїстів до Чіле. — Зі Станиславова доносять, що в Іванківцях, тамошного повіта, найдено у шваґра арештованого почтилїона Павликовского 30.000 К, які походили з крадежи на почтї 56.000 К. Виновника арештовано і відставлено до вязници в Станиславові. — Вписи на І. рік торговельної академії у Львові відбудуть ся в першім реченци дня 6 і 7 липня с. р. Вступні іспити будуть дня 8 липня. Близші подробиці принятя оповіщені на таблици в шкільнім будинку (ул. Скарбківска ч. 39). — Згублено у Львові: золоту бразлетку, вексель на 2000 корон з підписом Якова Штавфера, полярес з квотою 60 корон. — З Бучача доносять, що в тамошнім почтовім урядї украдено онодги з вертгаймівскої каси грошеві листи, в котрих було 16.000 корон.

— Новий посол. Урядова „Gazeta Lwowska" доносить, що др. Трильовский, вибраний послом в двох виборчих округах чч. 55 і 56., зрік ся мандату в окрузї 55, а тим способом війшов в права посла его заступник др. Николай Лагодиньский, адвокат з Делятина. — Др. Лагодиньский признає себе до радикальної партиї.

— Іспит зрілости в Тернополи кандидатів учительскої семінариї відбув ся під проводом прав. радника Ол. Барвіньского від 6 до 15 червня. До іспиту приступило 47 кандидатів. Сьвідоцтво зрілости з викладним язиком руским і польским одержали: Авґенблїк Мойсей, Баран Іван, Бончук Миколай, Бохневич Іван, Бриль Стефан, Ванкевич Йосиф, Войтович Франц, Ґречило Йосиф, Ґранжан Станислав, Дембіцкий Антін, Демчук Йосиф, Заболотний Василь, Зборовский Яков, Змрочек Володимир, Келлер Мартин (з відзн.), Козловский Волод., Кручковский Олекс. (з відзн.), Левицкий Теодор (з відзн.), Лянде Хаїм, Мазуренок Данило, Марущак Павло, Маслянка Павло, Мрозек Антін (з відзн.), Мешко Іван, Надяк Теодор, Нищота Петро, Павловский Валериян, Погорілець Мендель, Пригода Іван, Раславский Михаїл, Савчук Данило, Сидорович Фердинанд, Солїньский Станислав, Тимочко Йосиф, Ткачук Михаїл, Фалендиш Дмитро, Феллер Станислав, Фурманкевич Лаврентій, Шафраньский Франц (з відзн.), Щур Василь. Одного репробовано на рік, шістьом позволено здавати поправку з одного предмету по феріях.

— Бомба в Ярославі. В недїлю рано вибухла бомба в Ярославі на дорозї коло міских валів в хвили, коли туда переходило трех учеників ґімназиї. Набій бомби, зложений з цьвяхів, шрота і сїканців зелїза, влучив ученика II. кляси Северина Максимовича і тяжко поранив его в ногу. Раненого без сьвідомости відвезено до шпитала і доконано операциї. Заряджене слїдство не викрило злочинця. На місци катастрофи найдено кусень льонту, дріт і папір, який мав служити до накритя бомби.

— Смерть пачкаря. З Підволочиск доносять, що гранична российска сторожа в Волочисках убила тамтого тиждня австрийского підданого Герша Бірнбавма, звістного пачкаря. Сторожа від давна на него засїдалась і вкінци прихопила его. Бірнбавм полишив гарний маєток придбаний з пачкарства.

— Зьвірский злочин. В Яворові під Косовом вісімнайцятьлїтний парубчак Никола Лосюк завів до лїса свого пятилїтного сестрінця, перерізав ему ножиком горло, випорив з него внутренности і порозвішував їх на корчах. Слїди крови на ножику і на одежи вичистив в ріцї, а одїж дитини подер на дрібні кусники, аби нїхто не пізнав, до кого належала. Зловлений признав ся, що убив дитину за те, бо она з пустоти кидала за ним камінем, а внутренности випорив, аби улекшити воронам і лисам, що волочать ся по лїсї, з'їджене трупа.

— Самоубийчий намір. В реальности при ул. Казимирівскій ч. 38 хотїла передвчера відобрати собі житє 18-лїтна служниця Анна Смиґельска, напивши ся розпущеного фосфору з намочених сїрників. Стация ратункова, по переполоканю жолудка, відвезла єї до шпитали. Причиною замаху самоубийчого мала бути суперечка з судженим.

Телеґрами.

Відень 19 червня. Нинї в полудне відбуло ся при звичайнім церемонїялї торжественне відкритє Ради державної в цїсарскім замку. Взяли в нїм участь члени обох палат Ради державної, що дуже численно зібрали ся. В церемонїяльній сали на підвисшеню був уставлений престол, місце пред престолом займили члени Ради державної, а на трибунах з боку були запрошені гості. Точно о годинї 12 з'явили ся: Цїсар, всї архикнязї, мінїстри, маршалок двора ґр. Монтенуово і найвисші двірскі достойники. За Монархом ішли капітани ґвардиї і ґенеральний адютант. Архикнязї, мінїстри і найвисші двірскі достойники та маршалок двора з мечем державним займили місця на підвисшеню коло престола. Цїсар вступив на престол, сїв на нїм і з накритою головою відчитав престольну промову. (Промову ту задля спізненої пори подамо в завтрішнім числї, *Ред.*).

Будапешт 19 червня. Президент кабінету др. Векерле приймив вчера депутацию малих рільників, домагаючу ся примінення податкової реформи. Др. Векерле заявив, що таку реформу приготовлює ся; між иншими буде установлене мінїмум екзистенциї.

Будапешт 19 червня. Вчерашне засїдане сойму виповнили знов хорватскі промови, по чім засїдане закрито.

Париж 19 червня. На передполудневім засїданю палати послів домагав ся пос. Альбі в інтерпеляциї подання до відомости палати всяких зарядження, які правительство видало в справі виноробів в полудневій Франциї. Інтерпелянт домагав ся безпроволочних нарад над інтерпеляциєю. Президент кабінету Клемансо зажадав відложеня тої справи до пятницї; заявив дальше, що хоче передусім мирного залагодженя, а передусім пошанованя законів. Рух протесту ширено на полудни Франциї противзаконно. Терпіти дальше такі заворушеня значило би конець Франциї. Радимо — говорив президент — над законом в справі спиненя обманьства з вином; полудне відповіло нам насильством. Тепер розпочали суди потягати до відвічальности виновників розрухів. Коли палата буде голосувати против нас, то всьо відкличу. Палата має рішаючий голос.

Париж 19 червня. В дальшім ходї вчерашного засїданя палати послів закидав социялїстичний посол Жоре правительству нерозвагу і казав, що поведене правительства пре Францию до домашної війни.

Париж 19 червня. Часописи доносять, що правительство вхопить ся слїдуючих средств супротив подій на Полудни: Потягнене до одвічальности всїх членів комітету в Аржелїєт за підбурюване до бунту; потягнене до одвічальности деяких мерів в союз заступаючий центральну власть, перенесене 100 полку піхоти і инших полків з Полудня. Кілька полків кінноти вже прибуло на Полудне з инших ґарнїзонів. — Деякі префекти доносять, що намагано ся підбурити нарід до оружної ворохобнї.

Париж 19 червня. Візвано полк драґонів і полк гузарів, аби замкнути всї дороги до Анжелїєр. До Монпелїє вислано сильні відділи войска.

Господарство, промисл і торговля.

— Цїна збіжа у Львові дня 18 червня: Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 9·50 до 9·70; жито 8·— до 8·20; овес 9·— до 9·30; ячмінь пашний —·— до —·—; ячмінь броварний 9·— до 9·50; ріпак —·— до —·—; льнянка —·— до —·—; горох до варення 11·50 до 12·—; вика 0·— до 0·—; бобик 0·— до 0·—; гречка —·— до —·—; кукурудза стара —·— до —·—; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона —·— до —·—; конюшина біла —·— до —·—; конюшина шведска —·— до —·—; тимотка —·— до —·—.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).